

# РЕШЕНИЕ

№ 2667

гр. София, 20.04.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова**

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов**

**Адриан Янев**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1470** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Териториална Дирекция /ТД/ на Национална агенция по приходите /НАП/ - [населено място], чрез юрисконсулт Е. М. срещу Решение от 30.11.2021 г. на СРС, НО, 17 състав по НАХД № 2944 / 2021 г., с което е отменено наказателно постановление № 526532 F – 544107 / 06.08.2020 г., издадено от директора на офис „М.“ при ТД на НАП С., с което на жалбоподателя [фирма] на основание чл. 83 от ЗАНН, вр. чл. 179, ал. 1 от ЗДДС е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева за нарушение на чл. 125, ал. 5, вр. ал. 1 ЗДДС.

С касационната жалба се релевират възражения за неправилност и незаконосъобразност на решението на районния съд.

Касаторът твърди, че районният съд неправилно е приел, че е било допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с погрешно посочване на датата на нарушението в наказателното постановление. Касаторът не е съгласен, че установената от СРС нередовност е съществено процесуално нарушение и засяга съществено правото на защита на наказаното лице. Според касатора наказателното постановление съдържа всички реквизити ясно посочени от законодателя в

разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Приемайки, че е налице съществено процесуално нарушение, районният съд е достигнал до противоположен извод. Според касатора е допуснато неправилно приложение на закона – основание за отмяна по чл. 348, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2 НПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът – ТД на НАП, редовно призован, не се представлява. Депозирана е писмена молба, в която се изразява становище по съществото на спора. Претендира се юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН. Направено е възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, ако същото е над минимално предвиденото.

Ответникът по касационната жалба [фирма], представляван от адв. М., оспорва касационната жалба. Претендира разноски. Представя списък на разноските.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с процесуална легитимация, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по отношение на нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено въз основа на събраните по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства, че на 15.04.2020 г. в ТД на НАП – С. по електронен път законният представител на [фирма] подал справка – декларация по чл. 125, ал. 1 ЗДДС, за данъчен период от 01.02.2020 г. до 29.02.2020 г., като същата била приета. В декларацията за периода не били отчетени продажби, покупки, за периода не се дължал ДДС за внасяне, нито такъв подлежал на възстановяване, като всички посочени в декларацията стойности били нулеви. На 16.04.2020 г. св. С. Д. М. – инспектор по приходите в офис „М.“ на ТД на НАП – С. направила текуща справка в регистъра на подадените справки – декларации по чл. 125, ал. 1 ЗДДС за месец февруари 2020 г. Установила, че [фирма], в качеството си на регистрирано и задължено лице по ЗДДС не е подало справка – декларация по чл. 125, ал. 1 ЗДДС за данъчния период 01.02.2020 г. – 29.02.2020 г. При справката свидетелката установила, че декларацията за този период била подадена на предния ден по електронен път.

Свидетелката М. преценила, че дружеството е извършило нарушение на чл. 125, ал. 5, вр. ал. 1 от ЗДДС, като не е подало в законоустановения срок справка – декларация за месец февруари 2020 г. В акта е прието, че декларацията е подадена на

15.04.2020 г., а срокът е изтекъл на 16.03.2020 г. М. съставила АУАН № F 544107 / 16.04.2020 г. Препис от АУАН е връчен на управителя на дружеството. Възражение е подадено в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното Наказателно постановление. На [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл. 125, ал. 5, вр. ал. 1 от ЗДДС. В НП е прието, че нарушението е извършено в [населено място], на датата на подаване на декларацията – 15.04.2020 г.

Със съдебното решение СРС е потвърдил наказателното постановление. За да достигне до този резултат Софийски районен съд е приел, че така посочената дата в наказателното постановление е неправилна. Нарушението чрез бездействие има начален и краен етап, като в наказателното постановление следва да намери отражение датата, на която вече е налице нарушение. Посочената дата в наказателното постановление е довела до ограничаване правото на лицето, което е санкционирано.

Решението е правилно.

Споделят се правните изводи на съда, че при съставяне на АУАН и при издаване на наказателното постановление е допуснато съществено нарушение на процесуални правила, което е свързано с погрешно посочване на датата на нарушението в наказателното постановление. С оглед разпоредбата на чл. 125, ал. 5 ЗДДС, така описаното в АУАН и НП нарушение следва да е извършено чрез бездействие в деня, следващ последния ден за законосъобразно изпълнение на задължението, т. е. на 17.03.2020 г., като мястото на нарушението се определя от мястото, където е следвало да подаде декларация – ТД на НАП по седалището на дружеството, т. е. [населено място]

Основателни са мотивите на СРС, че тези обстоятелства не са намерили отражение в текста на акта, където не е посочена дата или място на извършване на нарушението. В случая са нарушени разпоредбите на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, като в акта не е посочена датата и мястото на твърдяното нарушение. Основателно е прието, че липсата на посочена дата несъмнено нарушава правото на защита на санкционираното лице. В наказателното постановление наказващият орган е допълнил описанието на нарушението от АУАН, като е посочил, че датата на извършване на нарушението е датата на подаване на справка – декларация, т. е. 15.04.2020 г., а нарушението е установено на следващия ден, когато е съставен АУАН. Споделят се мотивите на СРС, че в наказателното постановление ясно е изведена датата на нарушението – 16.04.2020 г. Посочена е и датата на подаване на справка – декларация за месец февруари 2020 г. – 15.04.2020 г.

В тази връзка основателни са мотивите на СРС, че това противоречи на характера на извършеното нарушение, което се извършва чрез бездействие. Датата на извършване на нарушението е денят, следващ последния ден от законовия срок, в който е могло да се подаде декларацията. Нарушението е било извършено на 17.03.2020 г. Подаването на справка декларация в последващ момент не санира пропускането на срока. С приемането на погрешна дата на извършване на нарушението наказващият орган е нарушил разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Основателно е прието от СРС, че ангажирането на административно-наказателната отговорност на лицата е строго формален процес, при който административнонаказващият орган следва да спазва задълженията си по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Допуснатото от АНО неправилно посочване на датата на извършване на нарушението е довело до нарушаване правото

на защита на наказаното лице. Приемат се доводите на СРС, че датата на извършване на нарушението има отношение и към началото на сроковете по чл. 34 ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административно – наказателно преследване. Недопустимо е за първата инстанция да променя датата на извършване на нарушението и да санира пропуските на наказващия орган.

По отношение на разносните настоящата инстанция приема следното: С оглед изхода на спора разноски се дължат на ответника по касационната жалба [фирма]. Искането за присъждане на разноски е направено своевременно в съдебно заседание от адвоката на дружеството. По делото е представен списък със разноски, а именно 500 лева адвокатско възнаграждение. По делото е представен и договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че сумата е заплатена в брой. От процесуалния представител на касационния жалбоподател е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, в случай че същото е над минимално предвиденото.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разносните в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата (чл. 63д, ал. 2 ЗАНН). Съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно § 3 от Заключителните разпоредби на Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения наредбата е приета с решение на Висшия адвокатски съвет от 9.VII.2004 г. и се издава на основание чл. 121, ал. 1 във връзка с чл. 36 и 38 от Закона за адвокатурата. В случая приложима е Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съгласно чл. 18 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за изготвяне на жалба срещу наказателно постановление без процесуално представителство възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 на базата на половината от размера на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 50 лева. В алинея втора на същия текст е посочено, че ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. За процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер извън случаите по ал. 2 възнаграждението е 300 лв.

В конкретния случай, наложената имуществена санкция е в размер на 500 лева и съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата - при интерес до 1000 (хиляда) лева – възнаграждението е в размер на 300 (триста) лева. С оглед действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът намира, че заплатеното от страната възнаграждение за адвокат не е прекомерно. На ответника по касационната жалба следва да се присъди възнаграждение в размер на 500 лева.

Воден от горното, Административен съд София - град, XV касационен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 30.11.2021 г. на СРС, НО, 17 състав по НАХД № 2944 / 2021 г.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 500 (петстотин) лв. разноси по делото, представляващи възнаграждение за адвокат.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.